

højskoler og Landhøjskoler. Men jeg vilde ganske vist sige, at min Glæde vilde blive endnu større, dersom hele det samme Udvalg ogsaa maatte blive enig om, at Lovforslaget om Landhøjskolen og Landbrugsskolerne, naar det engang skal behandles, ogsaa skal behandles uden nogensomhelst Sammenkobling med denne Lov eller nogen anden Lov. Man vil erindre, at da Landhøjskolen var for i Fjor, koblede man den paa den ene Side sammen med Lovforslaget om Lønninger ved Universitetet og den polytekniske Læreanstalt, paa den anden Side med et Lovforslag om Folkehøjskolerne. Men det vil jo være klart, at dersom man fastholder dette og muligvis kan frygte, at den Vej, man saaledes er gaaet ind paa, kan blive optagen af Andre, vil man komme til en saadan Række af Sammenkoblinger med Universitetet, polyteknisk Læreanstalt, Landbrugsskoler, Folkehøjskoler og Gud ved hvilke andre Rækker af Skoler, der endnu kunne kobles til, at det endelige Resultat meget let kan blive, at man i Stedet for at faae Noget faar Intet. Det vilde jeg i alle Henseender anse for meget uheldigt, og jeg kan ikke Andet end i den Henseende henlede Thingets Opmærksomhed paa, hvor uheldigt det har virket, at man, uagtet man for et Par Aar siden var enig om, at en Udvidelse af Landhøjskolen var nødvendig, dog endnu ikke er kommen et eneste Skridt frem i den Retning. Forholdet er derved blevet lige ugunstigt for Statskassen og for Eleverne. Det er allerede i Oktober Maaned blevet paavist for Thinget, at allerede for 2-3 Aar siden maatte man sige til ikke mindre end 37 af Skolens Elever: Eders hele Studieplan skal forstyrres, vi ere ikke i Stand til at give eder den praktiske Uddannelse i Laboratoriet, der sammen med den theoretiske hører til eders Uddannelse, og i Februar Maaned var der 31 af 37, der fik en Udsættelse paa eet Aar eller en hel Forandring i deres Studieplan, og ligeledes har det viist sig, at dygtige Lærere, som man har kunnet faae, ere paa Grund af den usikre Tilstand gaaede tabt. Jeg nævner dette, idet jeg glæder mig over, at man ikke har villet sammenkoble dette Lovforslag med noget andet, idet jeg haaber, at man vil anvende det samme Princip lige overfor den anden Lov. Jeg tillader mig her at bemærke, at de Endringsforslag, der ere stillede fra vor Side, kun maa betragtes som rent midlertidige, og der er, som den ærede Ordfører meget rigtigt bemærkede, paa Hovedpunkterne kun Nuanceforskjelligheder mellem Flertallets og Mindretallets Opfattelse, idet vi væsentlig have stil-

let Forslagene for at bringe under nærmere Overvejelse de Spørgsmaal, som det efter vor Opfattelse væsentligt kommer an paa. Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at det ikke ved Fordelingen af Midlerne særlig kommer an paa at stræbe hen til en Forøgelse i Folkehøjskolernes Antal eller paa at støtte Skoler, som ere i en sygnende Tilstand, fordi de ikke have faaet den Tilslutning hos Befolkningen, som viser sig ved et tilstrækkeligt stort Antal Elever. Men det, som det hovedsagelig og væsentlig gjælder om, er at styrke de bestaaende Skoler, saaledes at de sættes i Stand til ved forbedrede økonomiske Vilkaar at kunne lønne deres Lærere bedre og paa den Maade gennem Erhvervelse af dygtige Lærere kunne komme til at virke med saa meget desto større Nytte for Befolkningen. Naar vi have foreslaaet som Betingelse for, at en Skole skal komme i Betragtning, at den skulde have bestaaet i 2 Aar og have haft 12 Marsselever, medens Flertallet har foreslaaet noget Andet, skal jeg villig indrømme, at det er en Skjønssag, og jeg vil ingenlunde hævde, at vort Forslag i og for sig er det rette. Det er og bliver selvfølgelig en Skjønssag, og det, om der skal vælges 12 eller 10 Marsselever, er et Spørgsmaal, hvor Flertallets Anskuelse maasse kan være lige saa rigtig som vor. Vi ere endvidere enige med Flertallet deri, at det gjælder om at faae bestemte Regler for en ensartet Anvendelse af Midlerne ved Fordelingen af Tilskudene, og vort Forslag samstemmer i den Henseende ogsaa i det Væsentlige med, hvad Flertallet har foreslaaet. Naar vi ikke have sat fuldt $\frac{1}{3}$, men kun bestemt $\frac{1}{3}$ af Udgiften til Lærerlønning og Forsyning med Undervisningsmateriel, som Maximum, er Grunden dertil den, at efter vor Opfattelse maa enhver Lov, der kommer ud, være af en saadan Bestaaenhed, at man bestemt kan overse dens finansielle Konsekvenser. Jeg antager ikke, at nogen Finansminister vil tillade, at nogen Kollega af ham indstiller et Lovforslag til Stadfæstelse, og at Rigsdagen vel heller ikke vil gjøre det, uden at det fuldt kan overses, hvad der finansielt er Maximum-Konsekvensen af dette Lovforslag. Vi havde ønsket, at vi kunde have foreslaaet et saadant Beløb; men, som jeg nævnte før, vi have ikke haft tilstrækkelig detaillerede Oplysninger om Skolernes Antal, Elevernes Antal, om, hvad Skolerne have ofret til Lærere o. s. v., vi have derfor ikke været i Stand dertil og have derfor foreslaaet Begrænsningen sat paa den Maade, at Summen fastsættes ved den aarlige Finantslov. Men en Følge deraf er det, at vi kun have